

Hilâfet ve Diktatörlük

Partili Cumhurbaşkanlıđý

ya da başkanlık düzenine geçip için yapılacak halk oylamasý için geri sayým başladı. Türkiye, küresel sömürcülüğün hedefi olmuş durumdadır. Dini, etnik ve mezhep temelinde oluşturulmuş terör örgütleri ile mücadele edilirken, siyasi temelde bir bölünmeye ne gerek vardı ?

Önümüzdeki

aylarda evetçilerin ve hayırcıların çatışmasına fazlasıyla şahit olacağız. Bu çatışmada yürütülecek propogandanın ana çizgi yavaş yavaş ortaya çıkmaktadır. Yandaş yazarlardan Abdurrahman Dilipak, Kanada'da katıldığı bir oturumda, Cumhurbaşkaný Erdoğan'ın başkan seçilmesi durumunda "hilâfet" olacağını ve saraydaki odalarda "hilâfet temsilcilikleri" açılacağını söyledi. Karşı taraftan ise C.H.P. Genel Başkan Yardımcısı Tezcan, anayasa değişikliği için "21'inci yüzyılın Türkiyesini diktatörlere teslim etmeyelim. Bu teklif ben de Cumhurbaşkanı olsam, beni de diktatör yapar" dedi.

Anlaşılan

o ki, yandaş kesim "hilâfet" özlemi taşıyan dinci kitle üzerine, karşı kesim ise "dikta" korkusu yapayan laik kitleler üzerine oynayarak seçim propogandasını sürdürecektir. Bu tartışmalar tek parti düzeni kuruluyor ya da daha hızlı karar almamız gerekiyor savları kullanılarak geniletilmektedir. Peki diktatörlük ya da hilâfet ne anlama gelmektedir ?

Günümüzde

diktatörlük, muhâlefe

partileri yasaklayan, ifade özgürlüğünü engelleyen ve seçimin olmadığı ya da seçimin tek parti içinde yapıldığı düzenlere denir. Türkiye'de diktatörlüğün olduğunu iddia etmek aşırı bir yakıtırma olur. Türkiye'de seçim vardır, hiç bir ülkede olmadığı kadar parti vardır. Sosyal medya kullanımı açıktır, muhâlif ve tarafsız kanallar ve dergiler vardır. Evet bazı kanallar kapatılmıştır ama bu kapatılan kanalların FETÖ ve PKK bağlantısı göz önüne alınmalıdır. Hiçbir demokratik ülkede bu tür kanalların var olmayacağını altını çizmemiz gerekir. Amerika'da El Kaide kanalı ya da Teksas ayrılıkçıların kanalı olmayacağı gibi Türkiye'de bu tür kanalların var olması, baktan yapılmış bir hatıdır.

Siyâsiler, "diktatör" sözünü kullanırken çok dikkatli

olmalıdır. Başkanlık anayasasına karşı olalım ve muhâlefe edelim ama bunu yaparken sözlerimizi seçerek kullanmak zorundayız. Çünkü "diktatörlük" sözü, Batı ülkelerinin hedefindeki ülkelere karşı kullandığı yıkıcı bir silahtır.

Saddam

Hüseyin'e diktatör demişlerdir, Batı toplumlarında bu algı üzerinden kamuoyu oluşturuldu ve toplumlara Saddam nefreti salındı. Hatta Saddam'ın Hitler'in gizli çocuğu olduğu yolunda saftalar yayıldı. Sonrasında yapanlar malum. Irak'a sözüm ona demokrasi getirdiler.

Demokrasi adına gelen; katliamlar, kaynaklara el konulması, yağmalama ve ülkenin bölünmesidir. Aynı yöntemi Kaddafi için uygulamışlardır. Kaddafi'nin özel yapamına kadar iftiralar atılmıştır. Ertesinde olan olmuştur, Libya üçe bölünmüş, kaynaklarına hatta yurtdışındaki paralarına demokrasi getirme faturası olarak el konulmuştur. Pimdi ise günde onlarca kişi birbirini öldürmektedir ama haber bile yapılmamaktadır. Ba'dat'ın simgelerinden olan Saddam heykeli yıkan Kadim Berif Hasan al-Jaburi'nin olaydan 13 yıl sonra dediklerinden tüm halkımız ders almalıdır, "Acı ve utanç hissediyorum. Kendime soruyorum, neden o heykeli yıktım? Onu geri kaldırır ve tekrar dikerim. Ama beni öldürürler diye korkuyorum. Bir Saddam gitti ama pimdi binlercesi geldi" demektir.

Bu haberi

okuyunca Atatürk'ün şu sözleri aklıma geldi :

"...Oysa

güç ve kuvvet, Türkiye'de ve Türkiye halkında olan gelirse cevherine, zehirli ve yakıcı bir sıvı katmıdır. Bunun etkisi altında kalarak, milletin en çok da yöneticilerin artık durumu düzeltmek, hayat bulmak, insan olmak için, mutlaka Avrupa'dan nasihat almak, bütün işleri Avrupa'nın emellerine uygun yürütmek, bütün dersleri Avrupa'dan almak gibi birtakım zihniyetler ortaya çıkmıştır. Oysa hangi istiklal vardı ki yabancıların nasihatleriyle, yabancıların planlarıyla yükselebilirdi? Tarih böyle bir olay kaydetmemiştir. Tarihte, böyle bir olay yaratmaya kalkışanlar, zehirli sonuçlarla karşılaşmışlardır. İşte Türkiye de, bu yanlış zihniyetle sakat olan bazı yöneticiler yüzünden, her saat, her gün, her yüzyıl, biraz daha çok gerilemiş, daha çok düşmüştür.

Evet

Atatürk'ün bu saptaması o kadar doğrudur ki... Bir kişi Avrupa'nın emellerine uyuyorsa el üstünde tutulur. Çıkarlarına karşı işler yapıyorsa diktatör olur. Bu bağlamda Suudi Arabistan, Katar ve Kuveyt gibi demokrasinin adı olmayan ülkelerin peyhlerine diktatör denmez. Fakat yabancılar kaynaklarının devretmeyen ve sömürgeci beyazların elindeki toprakları alıp, o toprakların gerçek sahibi olan halkına dağıtan Zimbabve Devlet Başkanı Robert Mugabe'e diktatör denir. Bir başka örnek olarak Eritre Devlet Başkanı Isaias Afeverki gösterebilir. Afeverki, Çin ve Rusya ile yakınlaşması sonucunda diktatör olarak yaftalanmaya başlanmıştır.

Benzer

bir durum Erdoğan için de söz konusudur. Avrupa basını 2013 yılına kadar Erdoğan'ı göklere çıkarırken, FETÖ, PKK ve oluşturulmak istenilen PKK-ABD koridoruna karşı mücadeleye girilmesi ve Rusya ile yakınlaşmamız sonucunda;

Erdoğan, kötü adam olmuştur. Erdoğan'ın Batı tarafından hedef alınması, onun bahsinde Türkiye'nin hedef alınması anlamına gelmektedir. Bu sebeptir ki en az muhalefet kadar AKP de dikkatli olmalı ve halkı böylecek söylem ve eylemlerden kaçınmalıdır. Bu noktada halkı duygu olarak bölen bu anayasa değişikliğinden acilen vaz geçmelidir.

Hilâfeti

ele alırsak? Arapça'da "sonradan gelen" ya da "yerine geçen" anlamına gelen "hilâf"

sözünden türemiş bir sözcüktür. Hz. Muhammed'in ölümü sonrasında İslam Devleti'nin başına gelen kişi anlamında kullanılmıştır. Hz. Muhammed sonrası, dört halife dönemi yaşanmış ve daha sonra hilâfet Muaviye ile birlikte saltanata dönüşmüştür. Dini anlam yüklenen bu ünvân aslında tamamen siyasi bir makamdır. Çünkü peygamberler Allah tarafından seçilmiş biridir ve Allah tarafından seçilen birinin kullar tarafından atanan bir temsilcisi olamaz. Hilâfet ile güdülen asıl amaç, kitleleri din üzerinden daha kolay yönetebilmektir. Çünkü Allah'ın yer yüzündeki temsilcisi olarak peygamber kabul edilmiştir. Peygamberin temsilcisi olarak hâlifeyi ilan edilmek suretiyle, hâlife dolaylı yoldan Allah'ın temsilcisi ilan edilmektedir. Böylece, hâlifenin buyruklarına tanrısal değer yüklenmekte ve kitleleri harekete geçirmek kolaylaştırılmaktadır.

Allah

katından olmayan bir yetkiyi, Allah adına bir kişinin kullanıyor olması aslen pıktır. Belki de sırf bu sebeptir ki, hilâfete sahip olan devletler gerilemiş ve yok olmuştur. Osmanlı Devleti her açıdan gelişmiş bir devlet iken hilâfetin gelmesi ile önce duraklamış, sonra gerileme başlamış ve sonunda da çökmüştür.

Ypte bu

sebeptir ki Atatürk bu tarihi saptamada bulunmuştur:

"Tarihimizin

en mutlu dönemi hükümdarımızın halife olmadıkları zamandır"

Hilâfet,

Dilipak'ın yaptığı gibi ucuz bir siyasi malzeme olarak kullanılacak bir kavram değildir. Bugün kitlelere evet oyu verdirmek için kullanılan bir söylem, yarın milletin başına bela olabilir. Küçük siyasi kaygılarla büyük sorunların tohumları ekilmemelidir. Unutulmamalıdır ki hilâfet özlemi tapıyan kimselerin İslam anlayışı, İslam'ın akılla, bilime ve gelişmeye en kapalı yorumlarından biridir. Hilâfet Osmanlı'sının içinde bulunduğu çürümüş yapıyı gören milli ve dindâr aydınlarımız Mehmet Akif Ersoy, sorunun çaresini şu dizelerinde belirtmiştir

:

Dođrudan
Dođruya Kur'an'dan Alıp Ýlhamý,

Asrýn
Ýdrakine Söyletmeliyiz Ýslam'ý

Türkiye,
Batý ittifákýndan kopmakta ve yeni çýkýp yollarý aramaktadır. Bu süreçte babýmýza
binbir bela salýnmýþken, en çok gereksinim duyduğumuz þey milli birlik ve toplumsal
dayanıþmadır. Bu nedenledir ki içinde bölünmelere yol açacak her türlü eylemden
kaçınmak, yapılması gereken milli fedakârlıklardandır.

18.1.2017

Kürþat
Yýlmaz